

Els alumnes de l'IES Baltasar Porcel d'Andratx visiten Artà

Pep Pizà,

professor d'ensenyament secundari de l'IES Baltasar Porcel

Per als que sentiu habitualment i espontàniament la llengua catalana pels passadissos del vostre centre en els canvis de classe o bé al pati durant el temps d'esplai, aquests paràgrafs no us aportaran gaire... La resta, si decidiu continuar llegint, potser arribareu a compartir amb mi unes conclusions semblants a les que vaig arribar ara fa un parell mallorquí de dies, quan em van demanar de fer aquest escrit i em vaig demanar "què té l'Encontre, que el fa tan especial?".

L'origen de la resposta a aquesta pregunta aparentment tan fàcil, l'hem d'anar a cercar als carrers d'Artà, un horabaixa d'abril de l'any passat... Jo acabava d'arribar a la vila que ens acolliria a mi, als meus alumnes de Taller de Teatre i a prop de cinc-cents bojos i boges més (entre alumnes, professors, organitzadors i monitors) durant dos dies dedicats únicament i exclusivament

a aquest llenguatge universal que és l'art dramàtic, en tots els seus vessants possibles... Després d'haver ubicat els meus alumnes, em vaig dedicar a observar-los des de la distància i hi va haver un fet que no em va passar per alt: la cara dels meus pupils expressava per una banda una il·lusió i una excitació, fruit del moment i de l'ambient que només els *Trenta-1* saben generar, però d'altra banda en les seves cares també hi havia una pinzellada de sorpresa... Alguns dels meus alumnes descobriren i confirmaren a gran escala, a Artà, que la llengua catalana pot ser el vehicle idoni per tractar temes diguem-ne *interessants*; és a dir, temes que *molen* i que, sobretot, no tenen absolutament res a veure amb cap matèria que es pugui temporitzar en dues o tres sessions setmanals durant cada trimestre al llarg del curs, no sé si m'explic... I de la conjunció d'aquesta il·lusió i d'aquesta sorpresa, en va néixer una mena de màgia que els

Foto cedida per l'Associació Trenta-1.

al·lots i les al·lotes que participaren en el XIX Encontre de Teatre en Català d'Artà importaren al nostre centre i que enguany s'ha traduït en una matrícula rècord per a un institut com el nostre, la qual es resumeix en la xifra de quaranta-sis alumnes matriculats a l'optativa Taller de Teatre (en català!) de 1r, 2n i 3r d'ESO i de no menys de quinze alumnes ben empenyats de 4t d'ESO, perquè se'ls ha negat, per decret, la possibilitat de fer aquesta optativa enguany!

“Tornant a l'experiència de l'any passat a Artà, al tercer trimestre els meus alumnes no eren els mateixos... Eren molt millors; l'Encontre els havia fet millors.”

Tornant a l'experiència de l'any passat a Artà, al tercer trimestre els meus alumnes no eren els mateixos... Eren molt millors; l'Encontre els havia fet millors. No hi va haver cap sessió de Taller de Teatre ni cap horabaixa de juny dedicat a l'assaig del muntatge de fi de curs en què no aparegués alguna referència a “Ar-tà”, i només el so d'aquestes dues síl·labes, pronunciades en tots els accents possibles amb què es pot modular la nostra llengua, servien per descongestionar aquells instants de tensió propis de les nostres classes i dels assajos que col·lateralment porten implícits cap a la fi de l'any acadèmic.

Enguany les dues síl·labes màgiques (“Ar-tà”) no s'han fet esperar. Durant la presentació de l'assignatura al mes de setembre, va ser la paraula més repetida després de “callau!” (el “callau!”, el deia jo i era necessari per posar una mica d'ordre entre els denou alumnes hipermotivats i sobreexcitats que han decidit fer Taller de Teatre a 3r d'ESO durant el curs 2008-09). Val a dir que les sensacions que tenc amb el grup d'enguany són força positives (tant o més que les que tenia l'any passat per aquestes dates). Crec que si el XIX Encontre va ser una bona experiència, el XX pot ser excepcional...

Repasant els paràgrafs que acab d'escriure no som capaç d'aclarir si he donat resposta a la pregunta inicial sobre què és el que fa que l'Encontre sigui tan especial. Vull dir que dubt sincerament que de la lectura d'aquest popurri d'impressions inconnexes, se'n pugui derivar cap reflexió mínimament seriosa... O potser sí. Això ho deix a les mans dels que hàgiu tengut paciència a bastament per continuar la vostra lectura fins aquí.

Ens veim a Artà! □

Foto cedida per l'Associació Trenta-1.